

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

ו.

עין משפט נר מצוה

בב א מ"י פ"ג מהלכות
אבות הטומאה הלכה י
טושי"ע י"ד ס"ב ב סעיף ח
[ונכר אלמס בנימין פ"א דף
קמ"ג]

בב ב טושי"ע א"ח ס"י שפה
סעיף ב [ונכר אלמס
ס"ז]

בר ג מ"י פ"ג מהלכות
עירובין הלכה טו סמג
עשן מ"מ טושי"ע א"ח ס"י
שפה סעיף ג:

בר ד מ"י טושי"ע ס"ג סמג
טושי"ע א"ח ס"י שפ
סעיף א:

בו ה מ"י טושי"ע ס"ג וסמג
טושי"ע א"ח ס"ג סמג
שפ סעיף א [ונכר אלמס
ס"ז]

בו ו מ"י טושי"ע ס"ג וסמג
טושי"ע א"ח ס"ג סמג
שפ סעיף א [ונכר אלמס
ס"ז]

בו ז מ"י פ"ג מהלכות
מעשר הלכה י
בב ח ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב ט ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב י ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב יא ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב יב ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב יג ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב יד ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב יו ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב יז ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב יח ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב יט ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כ ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כא ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כב ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כג ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כד ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כה ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כו ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כז ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כח ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

בב כט ט מ"י טושי"ע ס"ג
הלכה יד [ונכר אלמס
ס"ז]

אשכחיה ההוא סבא. י"מ דכל מקום שהוא מזכיר ההוא
סבא הוא אליהו ואי אפשר לומר כן בפרק זמה
מדליקין (שבת דף נז.) בעובדה דרבי שמעון זן יוחאי:
בראש הר גריזים. במדרש יש שהיה עבודת כוכבים שהטמין
יעקב תחת האלה זהר צנכס (בראשית

לה): **אם בעל נפש אתה פרוש**
הימנו. דכסיפא דקרא כתיב ואל
תתלו למטעמותיו: **אינו** חושש
לשאור ותבלין שבה לא משום מעשר
ולא משום שביעית. משעמו דתבלין
חיביין צמעשר ומימה דצפרק צא
סימן (פ"ג ה.) תנן כל שחיצי צמעשר
מטמא טומאת אכולים וזהעור והרוטב
(לקמן דף ק"ז): תנן והקיפה מנטרפין
למטא טומאת אולכין וקאמר צגמרא
ט מאי קיפה תבלין אלמא תבלין אין
להס טומאת אולכין אלא על ידי לריוף
אע"ג דחייב צמעשר ויש לוומר דמשום
מעשר דקאמר הכל לא קאי אצבלין אלא
אשאור ושביעית קאי אף אצבלין דהא
צמאלל צמהה נמי נהגה שביעית: **הס**

את מושל בין תבין את אשר לפניך ושמת סכין בלועך אם בעל נפש
אתה אם יודע תלמיד ברבו שיודע להחזיר לו מעם בין ואם לאו תבין את
אשר לפניך ושמת סכין בלועך אם בעל נפש אתה פרוש הימנו רבי יצחק
בן יוסף שדריה רבי אבהו לאתווי חמרא מבי כותאי אשכחיה ההוא סבא
א"ל לית כאן שומרי תורה הלך רבי יצחק וספר דברים לפני רבי אבהו והלך
רבי אבהו וספר דברים לפני רבי אמי ורבי אסי א"ל וזו משם עד שעשאו
עובדי כוכבים גמורין למאי אי לשחיטה ויין נסך מהתם גזרו בהו רבנן
אינהו גזרו ולא קבלו מיניהו אתו רבי אמי ורבי אסי גזרו וקבלו מיניהו מאי
עובדי כוכבים גמורין אמר ר"נ בר יצחק בלבטל רשות וליתן רשות א וכרתניא
ישראל מומרט משמר שבתו בשוק א מבטל רשות ונותן רשות ושאינו
משמר שבתו בשוק אינו מבטל רשות ונותן רשות מפני שאמרו דישאל
נותן רשות ומבטל רשות הובעבוד כוכבים עד שישכור כיצד אמר לו רשותי
קנויה לך רשותי מבטלת לך קנה וואינו צריך לזכות רבי זירא ורב אסי
איכלעו לפונדקא דיאי איתו לקמיהו ביצים המצומקות ביין רבי זירא לא אבל
ורב אסי אבל א"ל רבי זירא לרב אסי ולא חייש מר לתערובת דמאי א"ל א"ל לאו
אדעתאי א"ר זירא אפשר גזרו על התערובת דמאי ומסתייעא מילתא דרב אסי
למיכל איסורא השתא בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על
ידן צדיקים עצמן לא כל שכן נפק רבי זירא דק ואשכח דתנן ה"ה הלוקח יין
לחת לתוך המורים או לתוך האלונתית כרשינין לעשות מהן מחינין ערשים
לעשות מהן רביסין חייב משום דמאי ואין צריך לומר משום דראי והן עצמן
מותרין מפני שהן תערובת ולא גזרו על תערובת דמאי והתניא ה"ה הנותן לשכנתו
עיסה לאפות וקדירה לבשל א אינו חושש לשאור ותבלין שבה א לא משום
שביעית ולא משום מעשר א ואם אמר לה עשי לי משליכי חושש לשאור
ותבלין שבה משום שביעית ומשום מעשר שאני התם דכיוון דקאמר לה עשי
לי משליכי במאן דעריב בידים דמי רפרם אמר שאני שאור א ותבלין דלמעמא
עביד וטעמא לא בטיל א לחלופי לא חיישינן והתנן ה"ה הנותן לחמתו מעשר את
שהוא נותן לה ואת שהיא נוטלת ממנה מפני שחשודה מחלפת המתקלקל
התם כדרתניא טעמא א"ר יהודה ה"ה רוצה היא בתקנת בתה ובושה מחתנה
ולעלמא

דשבת (דף לו): **זיין** ואח"כ ערבוט וטרפוס זיין ואיכא זיין משום דמאי והכא משום דליתיה צעיניה וע"י תערובת אייתי לקמיהו לא חשו
למיתלח: אפשר. אי איתא דגזרו חכמים על תערובת דמאי מטעמיה מילתא דיגרוס עון שלא ישים על לבו דגזרו עליו וישכח הגזרה
ויאלל צגוג: דק ואשכח. ללא גזרו: **לסם לפוך המורים**. דסופו לאכולו ליין זה על ידי תערובת דמוריים וכן למת לתוך אלונתית
פוישוין שנותן מים ויין וסמן אפרסמון כדאמרין במסכת עבודה זרה (דף לז): **עתינין**. מאכל של גריסין א ותבלין מעורבין זו וכן
רסיסין מעדשים אע"פ ססוף כל אלו לערצ הואיל וצאין לידו של חבר מעם הארץ צעיניהו שלא בתערובת חייב להפריש ודמאי
אם ספק הוא כגון שלקחו מעם הארץ ואין צריך לומר משום דמאי א אם אמר לו המוכר לא הפרשתי מהס: **והס עלמס**. הלוקח מעם
הארץ את האוכלין עצמן אין צריך להפריש דמאי הואיל וצמערובת צא לידו: **לשנסו**. אשת עם הארץ: **עיסה לאפוס**. ומסר לה שאור:
וקדירה לבשל. ונתן לה התבלין אינו חושש שמא החליפה ונתנה משלה שאין מתוקן לפי שאין חשודין על הגזל: **עשה לי משליכי**. השאור
והתבלין: **חושש**. וצריך להפריש עליה דמאי ואע"ג דתערובת הוא: **כיון דמאר לה עשי לי משליכי**. הוי כמו שלקמן הימנה קודם תערובתן
ואח"כ רפין דהא ע"פ עשתה ועשית שלוחו: **וטעמא לא צטיל**. לפי שהוא מתקן הכל והוא עיקר ופילו לקח קדירה מצוטלת מעם הארץ
שלא נעשה שלוחו כשעירבן אסור אכל לן צמוריים ויין צביים אינו עיקר: **ולחופי לא חיישין**. דקמני אס נתן לו הכל אין חוששין
שמה החליפה: **הנותן לחמתו**. עיסתו ופירוסו: **מפני שחשודה מחלפת המתקלקל**. לפי שיתקלקל הלחם מחלפתו הלך מעשר את שהוא
נותן לה דאי מחלפת ליה שלא יהא חבר זה נותן לפניו מכשול: **ואם שהוא נוטל הימנה**. שמה החליפה אלמא מחלפת: **הסם**
דקפני טעמא. לטובנה היא מתכוונת אכל על הגזל כגון לאדם נכרי שאין דעתה להחליף להטיב לו אף להרע אינה חשודה:
ולעלמא

מינה ותבלין בין ושמת סכין בלועך אם בעל נפש אתה. דדעתך ללמוד פרוש ממנו ל"י אחר: אי לשחיטת ויין נסך מהתם
גזרו בהו. כלומר רבן גמליאל ור"י מאיר גזרו עליהן: משמר שבתו בשוק. כלומר בפני בני אדם משמר שבת. בעצמא לאו משמר
כיון דבפני בני אדם משמר שבת מבטל רשות אם שבת ולא עירב עם בני חצר מנ"ש אסור עליהן רשותו
מאי מטהר היטהר ורבנן
מטמאין ואמרינן מ"ס דרבי
מאי רוב ויתיקות מטמאין
ומיעוטי אין מטמאין סמוך
מיעוטי לחוקה דיעה
זו בחזקת טהרה עומדת
ואיתער על רובה הכא
נמי לענין כותים חיישינן
למיעוטי גזרו רובה אטו
מיעוטי: ואם לאו תבין את
אשר לפניך. כלומר ראה
מורה שלפניך ואל תבלין
פניו ואם לאו דלא תזו
מהם

ואי ס"ד לא קבלה. רבי זירא מרבי יעקב דר"ג לגמרי אסר מאי
קשיא ליה: **לישני ליה**. לנפשיה כי אסר ר"ג כשאין שרלח עומד על
גביו דלית ליה לפני עור לא תתן מכשול וכו' אכל רבי יוחנן כשירלח
עומד על גביו: **ושמה סכין בלועך**. פסוק הוא צפר מלשי: **אם**

כדלמר בצסקים (דף מ.) בעל נפש
לא ילמות אדם כשר: **בלועך**.
בלתייך. כלומר התחוק על ירך ולא
תעסה זאת: **ומאלו נהן**. אותם
היושבים צהר גריזים ונעשו מומרטים
לעבודת כוכבים. ואע"ג דרוב כותים
לאו מהר גריזים היו רבי מאיר
לטעמיה דחייש למיעוטי צימנות
דף ס"א: קטן וקטנה לא חוללין ולא
מיימין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ
יפה אמרת לא חוללין איש כתיב
צפרהש מפני מה לא מיימין אמר
להן קטן שמה ימאל סריס קטנה שמה
תמאל איילונית ונמאלו פוגעים בצרוה
ולא אמר רוב קטנים אינם סריסים:
אם מושל גדול צמורה: אם יודע
צברו. שאם ישאלו ישיב לו אטעם:
זיין. שאל: **ואם לאו סכין את אשר**
לפניך. מעמך ואל תשאל ותציינו.
ושמה סכין בלועך צמריה דהאי קרא
כתב לוומר התחוק עמך ועזר
פיך מלשאלו: **אם בעל נפש אפה**.
ומתאוה לשאל ולעמוד על העיקר
מאי תקמיה פרוש הימנו: **מהסס**
גזרו. ר"מ על היין ורצן גמליאל
אחרי על השחיטה: **וקצלו מיעיניהו**.
לא שאלו גדולים והימנו אלא צדורו
של ר"מ לא רצו לקבל עליהם פרוש
מן שמתים לפי שזהו רגילים צהר
וצדורו של רבי אמי היה אפשר להם
לפרוש: **לצטל רשות**. אם דר כותי
צמזיו צריך לשכור את רשותו ופילו
ונתן להם צמתנה אינה מצוטלת
עד שישכור והיינו כעובד כוכבים.
וישראל ששכח ולא נתן צערוב עס
זני המזוי והוא דר מעסה ואוסר
עליהם מצטל להס רשותו ועוד
כוכבים עד שישכור ישראל הימנו
וטעמא מפרש צהר את העובד כוכבי
(עירובין ס"ט): **משמר שבתו בשוק**.
צפרהסאי אע"פ שהוא מומרט לחללו
צנננה הרי הוא כישאל ואם לא
עירב עם שכניו צמחר או צמזוי
נותן להס רשותו דמיו: **לזכות**.
קנין חליפין: **לפונדקא דיאי**. שם
העיר ועמי הארץ היו וחסודין על
הדמאי. ומשום דלייתנין לעילא צמתנן של
צדיקים כו' נקטין ואחי להנך שמעתא
דמיירי נמי צבי האי גוונא: **מלומקוס**.
לזיומ הרכה לשון מלומק ויפה לו

וליתן רשות. שאינו יכול
ליטן רשותו לישאל אלא
אם כן שכר ממנו מערב
שבת (ע"ז ס"ד). משמר
שבתו בשוק. צפרהסאי
ואח"כ שהוא מומר להלל
שבת צנננה (שם ועירובין
ס"ט). ונתן רשות. אם
היה פתח ביתו פתוח למר
צפרהסאי דרין צבי ושכח ולא
עירב עמיהן, מבעל להס
רשותו של חבר ואם לא צטל
אסור להוציא מפתח להנר
דהוא להו מולחין לרשות
המיוחסת לכל אחר לזכות
שם לזה חלק צה. ומכמים
גזרו שלא להוציא מפתח
לרשות חברי (ע"ז ס"ט).
לרשות חברי (ע"ז ס"ט).
ציצר. צפרהסאי (עירובין
ס"ט). צפרהסאי חטון רשות
אמר רשותי קטיה לך הוה
נוטלת ממנו ומוציא להנר
(ע"ז ס"ט). רשותי קטיה
לך. או רשותי מצוטלת לך
(עירובין ס"ט). קנה. נוטלת
צמתינה צמלמא צלה ממנו
מעוטי ואינו צריך לזכות.
ע"י קנין (ע"ז ס"ט). לאו
אדעתאי. לא תמני מ"ס
(ברכות כ"ג) שגוג הייתי
(מתנות לה) לא הייתי זכור,
ורבותי פירשו לא כפירא
לי (שבת צ"ה) וצ"ב אם
שייר גם כן. בהמתן של
צדיקים. ממוי ד' פתח
כן ולי קמין אין הקב"ה
מביא תקלה על ידן.
משאלל הבהמה דבר האסור
לה (ע"ז ה'). הנותן
לחמתו. עיסה לתקנה לו
והוא חבר והיא אשת עם
הארץ והטענה לך (ע"ז ס"ט)
(שם). וחסודיה מחלפת
המתקלקל. ונתנה לו
היפה שלה, הלך מעשר
את שהוא נתן לה, שש
תחליטנן נמאל מחלפה
שאינו מעשר, ואת שהוא
נוטל הימנה, שאם החליפתו
נמאל אכיל שאינו מעשר
(שם). רוצה היא כו'. ולא
לרעה היא מחלפת (שם).

וליתן רשות. שאינו יכול
ליטן רשותו לישאל אלא
אם כן שכר ממנו מערב
שבת (ע"ז ס"ד). משמר
שבתו בשוק. צפרהסאי
ואח"כ שהוא מומר להלל
שבת צנננה (שם ועירובין
ס"ט). ונתן רשות. אם
היה פתח ביתו פתוח למר
צפרהסאי דרין צבי ושכח ולא
עירב עמיהן, מבעל להס
רשותו של חבר ואם לא צטל
אסור להוציא מפתח להנר
דהוא להו מולחין לרשות
המיוחסת לכל אחר לזכות
שם לזה חלק צה. ומכמים
גזרו שלא להוציא מפתח
לרשות חברי (ע"ז ס"ט).
לרשות חברי (ע"ז ס"ט).
ציצר. צפרהסאי (עירובין
ס"ט). צפרהסאי חטון רשות
אמר רשותי קטיה לך הוה
נוטלת ממנו ומוציא להנר
(ע"ז ס"ט). רשותי קטיה
לך. או רשותי מצוטלת לך
(עירובין ס"ט). קנה. נוטלת
צמתינה צמלמא צלה ממנו
מעוטי ואינו צריך לזכות.
ע"י קנין (ע"ז ס"ט). לאו
אדעתאי. לא תמני מ"ס
(ברכות כ"ג) שגוג הייתי
(מתנות לה) לא הייתי זכור,
ורבותי פירשו לא כפירא
לי (שבת צ"ה) וצ"ב אם
שייר גם כן. בהמתן של
צדיקים. ממוי ד' פתח
כן ולי קמין אין הקב"ה
מביא תקלה על ידן.
משאלל הבהמה דבר האסור
לה (ע"ז ה'). הנותן
לחמתו. עיסה לתקנה לו
והוא חבר והיא אשת עם
הארץ והטענה לך (ע"ז ס"ט)
(שם). וחסודיה מחלפת
המתקלקל. ונתנה לו
היפה שלה, הלך מעשר
את שהוא נתן לה, שש
תחליטנן נמאל מחלפה
שאינו מעשר, ואת שהוא
נוטל הימנה, שאם החליפתו
נמאל אכיל שאינו מעשר
(שם). רוצה היא כו'. ולא
לרעה היא מחלפת (שם).

וכו' [ז] מצאו להם אותם. ר"ב ג"א ב"י מצאו להם לאותם היושבים בהר וכו'. א ישיב לו דבר טעם: א לא שאלו גדולים
מאלו אלא: א רשותו ואפילו בטלה להם: א נקט ואייתי להנך שמעתא: א חייב להפריש משום דמאי:
בשבת דרין לענין ביטול רשות כישאל אבל אם עובר כוכבים דר עמהם בחצר ושכחו ולא שכרו מנ"ש אסור בשבת שאין יכולין לשכור מן העובד כוכבים שבת בהו רבני חצר אין יכולין לטמל בחצרו עד שישכור מן העובד כוכבים: ואין צריך לזכות. בקנין:
לפונדקא דיאי. כלומר עמי הארץ חיו והיין ספק מעורר ספק אינו מעורר: ביצים מצומקות. כל עמי הארץ: ורפרם אמר שבתו עמא דעבידי לטעמא וטעמא לא בטיל ומשום הכי לא היה אסור בשאר כו'. ומשום חילוף לא חיישינן. ולא התנן מעשר את
שנותן לה אתה שהוא נוטל הימנה כלומר את שהוא נותן לה מעשר וכן כשהוא נוטל הימנה מפני שחשודה מחלפת המתקלקל כלומר את המתקלקל הלחם מעשרשך בתנור היא נוטלת המתקלקל ונותנת לו יפה: והתנן רוצה היא כו' יודעה כי